

Ewa Głębińska, Andrzej Zieniewicz

Rozmowa, biografia, szczegół. Wokół problemu "formy bardziej pojemnej", Andrzej Zieniewicz, "Zeszyty Naukowe UJ". Prace Historycznoliterackie z.61, Kraków 1987 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 31/4 (110), 336

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ZIENIEWICZ Andrzej: Idące Wilno. Szkice o Żagarach. Warszawa 1987, PIW, ss. 240, zł 460,-

Autora zajmują przede wszystkim zagadnienia interpretacyjne wileńskiego okresu twórczości Bujnickiego, Hałaburdy, Miłosza, Dembińskiego, Gołubiewa, Rymkiewicza, Zagórskiego. Analizie poddaje m.in. programowe oraz "słabiej uświadomione, intuicyjne" koncepcje poezjotwórcze żagarystów. Rozważania dotyczą również drugiej połowy lat trzydziestych, a zatem okresu, w którym grupa już formalnie nie istniała. Całość zamyka kalendarium "Żagarów".

BP/110/177

M.T.

ZIENIEWICZ Andrzej: Rozmowa, biografia, szczegół. Wokół problemu "formy bardziej pojemnej". "Zeszyty Naukowe UJ." Prace Historycznoliterackie. Z. 61. Kraków 1987, s. 19-30.

W poetyckiej twórczości Czesława Miłosza dostrzega autor niezgodę na konieczność opowiedzenia się za jednym z członów alternatywy: poezja "czysta" - poezja społeczna. Program poetycki Miłosza, nazwany przez niego "formą bardziej pojemną", był z jednej strony odsunięciem się od literatury "literackiej", z drugiej - "wyminięciem konstrukcji ideowych, operujących przedmiotową perspektywą". Śledząc reguły strategii poezjotwórczej Miłosza i dialektykę jego przesłań poetyckich, dostrzec można dwa rodzaje realizacji tego programu: wielogłosość, polimorficzność i tasowanie konwencji na jednym biegunie, na drugim zaś - ukierunkowanie na esencjonalność, wydobycie z języka tych pierwiastków, które silniejsze są niż zmienne style epoki.

BP/110/178

E.G.